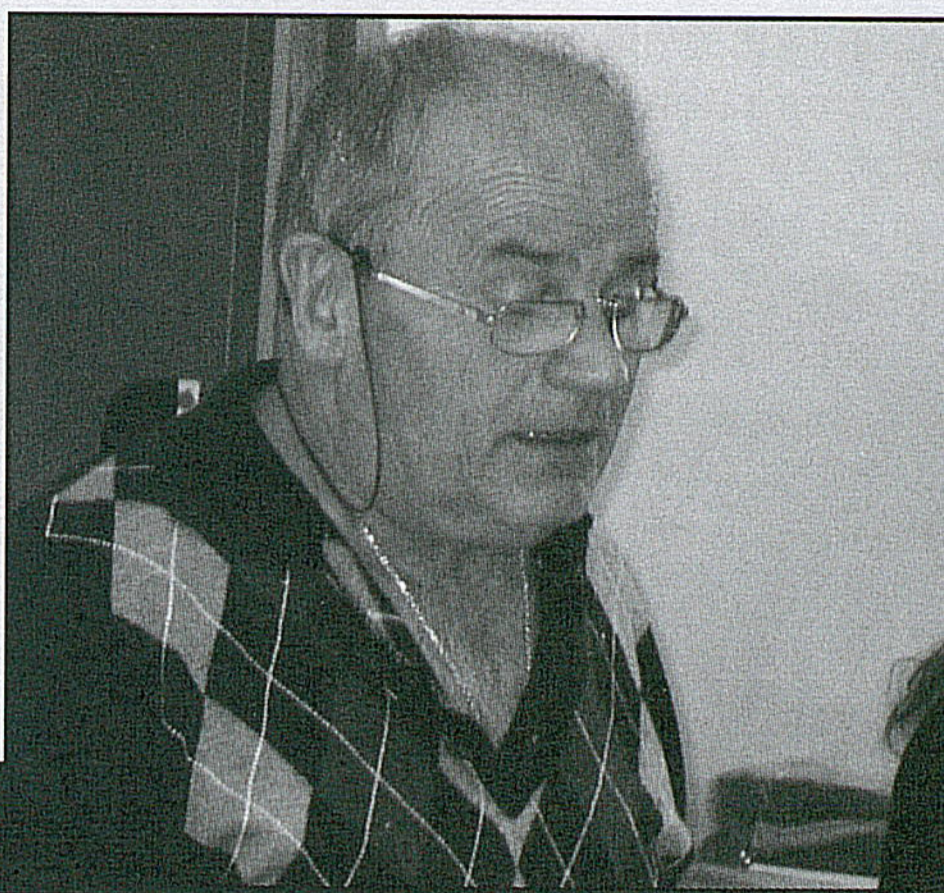

El lleure a Andorra com a formació en els valors humans.

Trenta-un anys educant en valors

Mossèn Ramon Rossell i Serra

Més d'un quart de segle

Enguany fa 31 anys de les primeres colònies populars de Canillo. També de l'esplai, ja que durant el curs organitzàvem el pelegrinatge juvenil, els dies 7 i 8 de setembre; les festes de la tardor, amb la castanyada; els jocs de neu, les festes de primavera... En parlar de valors, de bon començament diem que, a diferència de l'escola, les colònies i l'esplai estan lliures d'obligatorietat i per això es poden dedicar en profunditat a l'educació d'actituds i de valors humans i cristians.

Omplir un buit social

Des que plegaren els campaments del Consell General (Camic), durant els estius es creà el buit d'organitzacions per acollir els infants dels pares/mares treballadors. Sols hi havia el col·legi de la Sagrada Família d'Escaldes, que feia el servei de guarderia fins a 10 anys. Era l'estiu del 1976. En aquells anys, el *boom* turístic d'Andorra era a l'estiu. I els horaris dels pares i mares s'estiraven més enllà de les deu hores laborals. Quan succeïa un accident dins la llar per l'absència dels pares/mares, la queixa era sempre la mateixa: "Ningú no fa res per als infants". A més, cal afegir-hi els grups de joves que trucaven a les rectories per a un aixopluc, que ho solucionava traient el cotxe del garatge per cedir-los-el una o dos nits. No és estrany que les colònies de Canillo naixessin com una obra social de Càritas Andorrana. Això ens ha marcat el camí en dos punts ben definits. El lema fou *Cap nen sense colònies* i els destinataris en prioritat, els fills de les famílies treballadores.

Anys de canvi

Els aires del Maig 68 comencen a bufar a Andorra. Es discuteix la confessionalitat. De les discussions, algunes tenses, en surt la llum: "La veritable fe cristiana és

acollir tothom i programar de tal manera que hi pugui participar qualsevol infant o jove monitor, independentment de la seva adscripció religiosa o laica." Per al mossèn quedava clar que la feina era de l'església cap enfora, amb un treball sistemàtic de sortir a trobar la resta de la comunitat. És un concepte d'Església que se sap oberta, que es posa en contacte amb l'entorn, que se sent cridada a testimoniar la Bona Nova de Jesús a través de la justícia i de l'amor per a tothom. Era clar que les colònies no eren una guarderia. Seguidament s'agafa consciència que les colònies van més enllà d'un entreteniment per a infants. Cal trobar uns valors que donin identitat, vàlids per a tota la comunitat andorrana.

Valors que donen identitat

Els valors que han marcat el camí d'AINA són:

- Fer país: un país es coneix i s'estima quan es trepitja a peu.
- Fomentar la convivència entre els infants d'un país que peca de parroquialisme, de quatre sistemes escolars, de força desigualtats socials. 14 dies de colònies per "crear lligams d'amistat", com deia Saint Exupéry.
- Conrear l'esport del senderisme a l'estiu i de l'esquí de fons a l'hivern. Aquests esports, per desgràcia, una mica ventafocs dins el país, són els més complets en tots els camps físic, cultural, espiritual.
- Despertar la creativitat a través de tallers, focs de camp, vetllades..., sense haver de recórrer a comprar als grans magatzems.
- Afinar la sensibilitat amb els valors elementals en la vida: l'alegria, la disciplina, els bons mots, l'esperit de servei...
- Ajudar l'espiritualitat que cada infant duu de casa seva.

Aquests valors creen un excel·lent espai de relacions humanes, on l'estimació és l'element principal. Es tracta d'un grup diferent del de l'escola amb el qual estableixen una convivència al costat d'un món molt proper: els monitors. Aquests joves altament responsables tenen clar que la millor estratègia per aprendre les habilitats socials que els infants faran servir després al llarg de la seva vida es basa en unes línies d'acció: compartir, passar-s'ho bé, la descoberta i l'experimentació, la gestió dels conflictes des de la consciència de grup... I tot passa pel contacte amb la natura, ja que el medi natural planteja als infants uns reptes que els demanen superar-se ells mateixos, prendre consciència de les limitacions, ser exigents, etc.

Els animadors de l'aventura i de la festa

AINA dóna molt però rep molt més. Andorra té un greu buit: què hi ha a l'estiu per als joves de 15 a 18 anys?

AINA crea dos campaments per a ells, Tamarros i Caina. El primer, que s'instal·la al planell gran del bosc d'Incles durant catorze dies, ha celebrat aquest estiu les noces de plata. Caina és el campament gràcies al qual un jove fa la volta a Ando-

rra pels cims i llacs en tres estius. Ambdós campaments demanen un esforç extraordinari en personal molt entrenat, en preparació, en material, en economia... Però tots els sacrificis són pocs pel que AINA rep: són l'escola dels monitors. Cada any ens donen una fornada de tres a cinc monitors.

El primer valor que el monitor d'AINA viu és el voluntariat. Un torn de colònies es fa sempre de manera altruista. Quan un jove s'ofereix per fer un segon torn rep una ajuda per als estudis. Aquesta ajuda és més valuosa segons una graella: si tenen el títol, si han vingut a totes les formacions i a l'esplai durant el curs, si és el tercer estiu que fa de monitor.

AINA compta amb una vuitantena de joves monitors, amb els quals és generosa amb contraprestacions: poden venir-hi sempre que vulguin, com a casa seva; els paga els títols de monitors o de director a condició de dirigir una formació als més joves; els subvenciona totes les trobades de monitors o cursets, sigui a França o a Espanya; els paga totes les despeses de les reunions o dies de convivència per a les programacions. AINA ho té clar: invertir en educació dels joves monitors. Per aquest motiu en té tants. Del contrari, no seria AINA. Els monitors combreguen amb aquesta filosofia d'AINA, tal com ho revela aquesta carta d'una monitora de l'estiu 1998:

"Sóc un monitora de colònies i també de campaments. Comparteixo amb els adolescents experiències, excursions... I també el seu creixement, els seus problemes, les seves il·lusions... És molt difícil explicar en poques línies què vol dir ser monitora. En la meva opinió, té una doble cara (que no s'ha de confondre a tenir una doble personalitat). D'una banda, té una dimensió social: la monitora com a educadora, que utilitza el joc per ensenyar a viure, com a transformador social, com a dinamitzador de grups, com a jove actiu que vol nedar sovint contracorrent. De l'altra, té una dimensió personal: la de l'experiència dels anys viscuts, la de l'aprenentatge i el desengany, la dels records, etc. Les dues dimensions conviuen en la monitora i, molt sovint, una en determina l'altra i m'han fet una millor monitora." Encara una altra que m'he trobat fa tres dies com a ofrena als peus de la Mare de Déu de Meritxell, amb la data del dia 15 d'agost de 2007, festa de la Mare de Déu: "Estimat Ramon. T'agraeixo moltíssim els 30 dies de colònies que he pogut viure com cada any. Gràcies a tot l'equip encara avui és possible que en aquest món hi hagi un racó on el temps passi diferent i on els valors són els que han passat durant els anys: 'amor', estimar tothom sense cap distinció de cap mena. D'aquests torns de colònies m'emporto moltes coses: somriures, abraçades, reflexions, però sobretot una frase que m'ha marcat perquè en la senzillesa d'una cançó de bona nit, cantada cada vespre amb cents de nens i nenes, ho diu tot: 'Bona nit a tots, que descanseu en pau; esperem que avui sigui un dia per recordar'. Jo no tinc Confident, però alguna cosa em diu que una part d'aquests diners [retorna l'ajuda per als estudis que per fer dos torns li tocava] vull que siguin per poder fer possible dintre de la humilitat que AINA continuï endavant. Moltes grà-

cies. Un monitor d'AINA.”

Escrits com aquests revelen que les colònies segueixen en peu, amb força bona salut i amb molts monitors i moltes monitores!

Portes obertes!

AINA obria les portes amb aquest missatge: *Una obra de tots, bastida entre tots al servei de tots*. AINA educa a través del paisatge. Aquest no és sols les muntanyes i llacs, ho és el nostre patrimoni cultural i ho són les nostres institucions. Per aquesta raó les autoritats i entitats del país són convidades a compartir taula amb els colonistes i fer sobretaula amb els monitors. Hi accepten un bon 50 per cent.

AINA, inscrita al Govern com una associació (Associació AINA, Església de Canillo), treballa en equip amb les altres associacions dels país:

- Creu Roja, que ha realitzat a AINA cursos de primers auxilis i altres trobades de formació;
- les associacions de gent gran d'Andorra, d'una manera especial, amb la de Canillo, amb trobades de Vida Creixent, el dinar de Nadal, quintos... La propera serà el campionat nacional de botifarra;
- Càritas, amb qui compartim cursets de formació de voluntariat, seguiment dels infants que necessiten beca...
- Mans Unides: col·laborem estretament en la Campanya contra la fam, animem Mans Unides dels Joves i organitzem un cinefòrum dins la campanya del mes de febrer, ajudem monitors per anar al Tercer Món com a cooperants (Benin, Perú, Nicaragua, Guinea, Camerun, Senegal, Bolívia i darrerament Paraguai, d'on hem acollit fins i tot una monitora, són països relacionats amb AINA);
- a l'Unicef hem d'agrair la seva invitació a totes les formacions i a totes les conferències que organitza com també el nombrós material que ens fa arribar. També ha cedit la casa per als cursets que organitzem per als adolescents (dos aquest any 2007). I sobretot ens uneix el treball en defensa dels drets dels infants. La casa edita cada estiu un nou cançoner. En la darrera pàgina es reproduïxen els Drets dels infants. Estem atents amb l'Unicef a lluitar contra tota mena d'exclusió. Cada dia, molts nens i nenes se senten apartats o discriminats per motius com ara la manera de vestir, l'alçada, el pes, la religió, el color de la pell... AINA en cada torn acull fins a tres discapacitats. Hem d'obrir el cercle perquè ningú no se senti exclòs, perquè tothom s'integri, participi i tingui les mateixes oportunitats de créixer, de fer amics, jugar, aprendre i divertir-se. Estic visibilitzant els infants no sols els del Tercer Món sinó també els de casa nostra;
- el Centre de la Cultura Catalana, que em confià escriure un llibre sobre mossèn Cinto Verdager que està orientat com un diàleg entre el poeta capellà i un servidor tot recurrent llacs i muntanyes. La conversa no podia ser cap altra: les excursions que hem fet a Andorra, els contes i llegendes, les cançons i l'amor a la Mare de Déu de Meritxell;

- la Societat Andorrana de Ciències, que, no sols m'ha convidat diferents cops a parlar de la joventut, del lleure, dels dos mil anys de cristianisme, de les *Homilies* d'Organyà, que a la vegada han estat classes de formació per als joves monitors, sinó que també han fet d'AINA una distribuïdora dels seus llibres per als amics comuns que estimen tot allò que de cultura es fa a Andorra.

AINA, que reserva els dos mesos d'estiu per als infants d'Andorra (lectura de l'estadística 2007) i cada setmana una part de la casa per a l'esplai, obre les portes als infants i joves del món. Cada any hi acollim uns deu mil infants i joves. Estem agermanats amb els Éclaireurs de Lorient (Bretanya) des del 1977, amb el Grup Sardanista Montserrat de la Terra Ferma des dels 1983 i amb l'UEC de l'Anoia des del 1984.

L'esperit d'AINA en un conte

Succeeix el dia 2 d'agost d'aquest tercer torn de colònies (estiu 2007) i del campament Tamarros: *Viu la música, sent l'estiu a AINA*. Toca l'excursió d'AINA a Sant Joan de Caselles, el Vilar, l'Armiana, la vall del Riu, la borda de Mora, els Plans, l'Aldosa de Canillo, el camí del Gall i AINA. Els 96 ainistes serpentegen el senderol que uneix Caselles i l'Armiana en 55 minuts. El Martí obre el bé de Déu de colonistes. El Joan tanca la corrua. Els dos es comuniquen amb el *walki*. Per damunt de tot, la seguretat! A l'Armiana esperen la Mar, el Dani i el Ramon amb l'esmorzar, la més bona recompensa a l'esforç de la primera hora del matí. Ho resa la dita dels padrins andorrans: *al matí al port, a la tarda al foc*. "Hem pujat en 55 minuts", exclama la Myriam deixant-se caure damunt la gespa rentada per la rosada. Són les 10, el sol comença a picar. Cal reprendre el camí. Abans, però, com a bon costum a AINA, mossèn Ramon glosa l'excursió: *Obriu els ulls. Mireu. Des de l'Armiana hi ha la fotografia més bonica de l'església romànica de Sant Joan de Caselles, que fa de llàntia d'amor a la mainada d'AINA tots els dies de l'any. Ah! Mireu aquesta casa enrunada. Era cal Fontana. Aquí va néixer la meva padrina de cal Toni, veïna de la rectoria, la Lola. Era el dia de la Fira d'Andorra la Vella, el 29 d'octubre de 1901. Tothom era a la Fira. No hi havia ningú al veïnat. La jove mare es va espavilar tota sola... Ara enfilareu cap a la ball del Riu, la vall més verge d'Andorra, coronada pel llac més profund de les Valls i pel pic de l'Estanyó. Dinareu a la borda de Mora, la més típica del contorn... Bona ruta! Obriu bé els ulls! Sigueu feliços!* El corriol que fa de porta a la vall del Riu té un esbudell. El monitor agafa de la mà l'Hugo, un ainista de Barcelona que té el padrí a Andorra. Té por de l'esbudell. En fer el primer pas, la por el fa caure.

-Aiiii!, cridat l'espantat colonista.

-Aiiii! ...ii!, li contesta una veu que es va perdent vers el fons de la vall.

L'Hugo no entén res. Crida perplex:

-Qui ets?

-Qui ets? ...ets?, li contesten les veus misterioses.

L'Hugo s'enfada: "Covard!"

–Covard! ...ard, li retornen la injúria.

I s'estableix un trist diàleg de mai no acabar:

–Estic trist!

–Estic trist! ...ist!

–Vull plorar!

–Vull plorar! ...rar!

–Em fas por!

–Em fas por! ...or!

–Me'n torno a casa! ...a casa!

El nen mira el seu monitor i li pregunta:

–Què està succeint?

El monitor somriu i li explica:

–Bon amic, presta atenció—. Llavors el monitor llança envers la muntanya:

–T'admiro!

I les veus li responen:

–T'admiro! ...miro!

De nou el monitor torna a cridar:

–Hugo, ets un valent!

I les veus de bell nou s'allarguen:

–Hugo, ets un valent! ...valent!

La sorpresa esdevé un joc per al monitor i sobretot per als ainistes, que comencen a belar fins a esgargamellar-se:

–Sempre a punt!

–Sempre a punt ...punt!

–Visca Andorra!

–Visca Andorra! ...Andorra!

–T'estimo!

–T'estimo ...estimo!

Fins i tot el Miquel, que sempre repeteix mil vegades les frases més importants, se suma al joc:

–Estic molt content!

–Estic molt content! ...content!

I tots a una veu clogueren:

–Gràcies!

–Gràcies! ...cies!

–Mil gràcies a tothom!!

–Mil gràcies a tothom! ...tothom!

La mainada confusa i embarassada no entén res. Llavors, el monitor, amb una paciència amarada de tendresa els explica:

–Això que escolteu se'n diu ressò, l'eco, però en realitat és la vida, que ens retor-

na tot el que diem o fem. La nostra vida és simplement un reflex de les nostres accions. Si desitgeu servir els altres, perquè estimeu, creareu un món de solidaritat; si admireu la bellesa de la vall del Riu, aquesta apareix més bonica, i si és el llac de Fontargent, l'aigua esdevé més blava i cristal·lina; si anheleu més amor al món, vosaltres creeu més amor al vostre voltant; si voleu ser feliços de veritat amb les coses senzilles de cada dia, doneu generosament alegries i felicitat a tothom a qui trobeu pels senderols de la vida; si desitgeu somriures, somrieu, canteu "pes-sigolles, les escamparem pel món..."

La vida no és una casualitat, és el teu reflex.

Conte llegit en la Missa dels pares a l'església de Sant Cerni, diumenge 12 d'agost de 2007

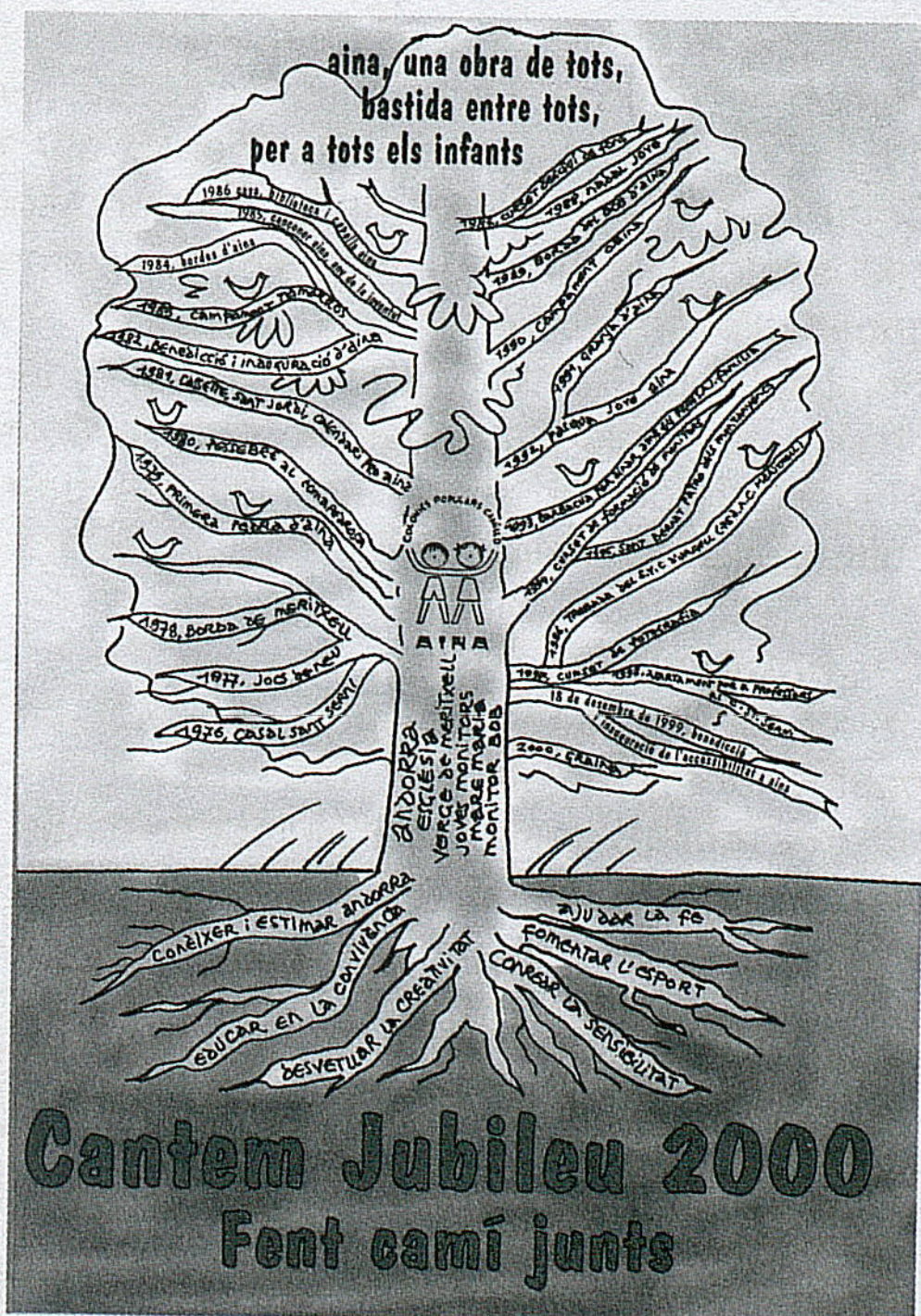
"Everybody dance now, two times, three times, four times"

L'arbre d'AINA

Hem treballat de manera exigent i tenaç perquè cada cop AINA ofereixi una més gran qualitat de colònies i d'acolliment. No podem caure en l'autocomplaença. Però sí que val la pena contemplar els orígens, analitzar d'on venim per continuar el camí envers la nostra òrbita personal. Ens ho exigeix l'educació en valors dels infants i joves. La responsabilitat és enorme per no compartir-la.

El tronc de l'arbre d'AINA

Una monja, entesa en administració, la germana Marià Espasa; una mestressa de casa amb mà mestra per fer miracles a la cuina, Teresina Rossell; quatre alumnes de la classe de cultura religiosa a l'INEM (Institut Espanyol), Toni Moliné, Elisa Moliné, Dolors Mach i Josep Maria Rossell, i el capellà de Canillo, que se sentia un privilegiat de poder viure en una parròquia de la més altra muntanya, envoltada de cims, llacs, rierols, boscos i valls, decidiren fer ús del dret humà de somiar. El

somni fou una mescla d'imaginació vana de coses tingudes per impossibles i d'una esperança motivadora i un projecte engrescador. No eren unes criatures. Però la capacitat de somiar, gràcies a la paraula de Jesús –“si no us feu infants no entrareu al regne del cel–, restava ben viva. Es posà dins la motxilla la cançó de Machado: “Caminante son tus huellas/ el camino y nada más...”, i es posaren a obrir camí caminant. Era l'estiu de 1976.

Les arrels

Com a bons muntanyencs sabien que per fer via cal dues bones comes: saber a quin cim es vol ascendir i conèixer el senderol que hi mena. El primer sense el segon engendra l'angoixa; el segon sense el primer lleva la motivació. El cim era –és– l'educació de la mainada i de l'adolescència en, pel, durant i per al temps de lleure; el camí era –és– els valors que donen identitat a AINA:

Fer conèixer i estimar Andorra (fer país).

Fomentar la convivència entre tots els infants i joves de les set parròquies andorranes i dels quatre ensenyaments del país.

Fomentar l'esport: el senderisme a l'estiu i l'esquí de fons a l'hivern, esports a l'abast de tots els infants i molt saludables per al cos i per a l'esperit.

Conrear la imaginació per tal que en una societat on cada dia es donen més les coses fetes a la mainada no els manqui la creativitat, usant els materials que ens donen el bosc i el riu.

Semrar aquells valors fonamentals en el nen/a per créixer: la disciplina, el domini de si mateix, l'alegria, la pau, la companyonia, la solidaritat, el perdó, la tendresa...

Ajudar la fe de cada infant –aquella fe que cadascú porta de casa seva– amb el cultiu de l'espiritualitat.

Les branques

L'educació a AINA –el cim per conquerir– es fa a partir de les necessitats. Les respostes interessen en la mesura en què es fan preguntes. Cada branca és una resposta a una necessitat dels ciutadans d'Andorra.

1976: a Andorra fa trenta anys no hi havia activitats d'estiu per a la mainada. Feia quatre anys que el Consell General havia deixat d'organitzar els campaments (Camic). En aquells anys, l'onada turística venia més a l'estiu que a l'hivern. Més feina per als pares i per a les mares. Horaris laborals més llargs. Els fills havien de quedar-se al pis si no volien ser rodamóns pels carrers. La gota d'aigua que féu vessar el vas fou l'incendi al pis provocat per un nen al Pas de la Casa, mentre el pare i la mare treballaven en un supermercat de la població. El veïnat fou solidari amb la família amb tot i per a tot. Però els comentaris de la gent eren que el problema subsistia. La humil resposta de la part de l'església de Canillo fou convertir el paller de la rectoria en una casa de colònies de quaranta llits. S'anomenà, en honor del patró del poble, Casal Sant Cerni. El lema continua sent: *Cap infant*

sense colònies, perquè els infants de famílies treballadores són prioritaris a l'hora de les inscripcions. Trenta-sis colonistes, quatre monitors, una cuinera, una administradora i el rector del poble inauguraven les primeres colònies, amb el nom de Colònies Populars de Canillo. Era la primera quinzena del juliol de 1976.

1977: una de les realitats de les Colònies Populars de Canillo fou educar els joves confiant-los la responsabilitat d'educar la mainada. Per a trobades de formació de joves com a monitors en el lleure convertírem el paller de l'església del santuari de Meritxell en casa per als monitors. Els joves la tenen com a segona casa pairal.

1978: són nombrosos els nens i les nenes que s'apunten un any i un altre a les colònies. Alguns es queixen de repetir les excursions. S'estrena un mapa d'excursions gràcies al qual un colonista d'AINA que comença als 7 anys podrà fer cada estiu una nova excursió fins als 17 anys sense repetir-ne cap:

1. Cercle dels llacs dels Pessons.
2. Port d'Envalira, Maià, Siscaró, Incles.
3. Llac de Fontargent.
4. Llac de Juclar.
5. Llac de l'Isla, Cabana Sorda, Querol.
6. Estanys de la Coma de Ransol i pic de la Serrera.
7. Llacs de la vall del Riu, pic de l'Estanyó.
8. Casamanya.
9. Comapedrosa.
10. Fontblanca.
11. Grau-roig, Montmalús, Meranges.
11. El Forn, camí del Canal, les Pardines.
12. Itinerari de natura, el Tarter, Riba Escorxada, camí de les Vaques, el Forn, Canillo.
13. Caselles, l'Armiana, borda de Mora, els Plans, l'Aldosa, Canillo...

Les excursions són la primera eina pedagògica d'AINA per fer conèixer i estimar Andorra.

1979: Any internacional del nen. Un bon any, per donar resposta a la demanda de colonistes. Els 36 del primer any passen a ser 80, fet que obliga els més grans a dormir en tendes al prat de Sant Joan. L'Any internacional del nen és una bona ocasió per posar la primera pedra d'una nova casa de colònies. Fou el 30 de setembre de 1979 a les 16 h. El bisbe copríncep Joan Martí Alanís beneí la primera pedra, que es batejà amb el nom d'AINA en homenatge a l'Any internacional del nen d'Andorra.

1980: fou un any clau pel que fa al compromís dels joves monitors. Els fonaments de la nova casa de colònies hi eren, però calia que el país fos sensible a l'obra. Emprenguérem una campanya casa per casa, pis per pis des del Pas de la Casa fins a Sant Julià en què oferíem el calendari d'AINA obra de l'artista Sergi Mas.

1981: els monitors comencen una nova activitat, la pujada d'un pessebre a la muntanya. El pic escollit fou el Comapedrosa, amb la convicció que si se n'era

capaç, també es podia ser capaç d'acabar AINA superant els mil entrebancs que sorgien. S'hi posà tretze hores per arribar el pic.

1982: inauguració d'AINA. El 19 de juny de 1982 el bisbe copríncep Joan Martí Alanis beneí la nova casa de colònies i alberg. El Govern, Sindicatura i l'Honorable Comú de Canillo en foren testimonis. AINA és 1.459 m² construïts per a 180 places: cuina, menjador, habitacions, tallers, tres sales d'audiovisuals, amfiteatre, videoteca, ludoteca, sala de dansa, farmaciola, calefacció, megafonia, granja i un espai verd de 7.000 m², tot pensat per oferir unes colònies de màxima actualitat com la mainada exigeix i es mereix.

1983: Andorra organitza activitats d'estiu, però resta un buit: els adolescents de 15 anys en són exclosos. AINA crea el campament Tamarros. El primer es plantà al bosc de les Fonts.

1984: les bordes d'AINA. S'acull la mainada de 7 a 14 anys. AINA s'adona que per educar amb eficàcia cal separar els infants segons l'edat. Es basteixen les bordes d'AINA (48 llits) per als adolescents de 12 a 14 anys. D'aquí en endavant hauran el seu llenguatge, les seves excursions i dels catorze dies de colònies, sis els faran en acampada.

1985: el cançoner. És l'Any internacional de la joventut. Tots els divendres del curs els monitors es reuneixen per fabricar el cançoner de l'Any internacional del jove, gràcies al qual es treballa la llengua catalana, s'integren els immigrants, es familiaritzen amb les tradicions del país, se sembren valors. Des del 1985 el cançoner esdevé l'estri pedagògic més important de la casa després de les excursions.

1986: la biblioteca. La formació permanent dels monitors demana una biblioteca especialitzada en pedagogia, en muntanyisme, en andorranitat. Les institucions hi donen suport. Corre la veu pel país que "abans d'arraconar un llibre, cal oferir-lo a AINA". Els monitors tenen cura de fer arribar (a la presó) els llibres que no poden fer cap servei a la casa. Aquest mateix any s'inaugura la capella com a taller de cultura religiosa i com a museu i fons bibliotecari d'AINA.

1987: cursets d'esquí de fons. Infants i monitors demanen viure l'esperit d'AINA al llarg de l'hivern. S'organitzen quatre cursets d'esquí de fons, esport que s'ha convertit malauradament en la ventafocs de la temporada blanca. Els cursets es desenvolupen com a convivència, cosa que permet compartir taula, vetllada, cants, missa jove, classes teòriques.

1988: Nadal Jove. El delegat episcopal de joventut del bisbat d'Urgell demana a AINA que els joves d'Urgell puguin participar en la pujada del pessebre a la muntanya amb esquís de fons i programar, Andorra i el bisbat, el Nadal Jove. El lloc escollit és la cruïlla de Juclar-Siscaró. El bisbe copríncep presideix la missa jove prenadalenca.

1989: la borda dels monitors. Cada torn de colònies té dinou monitors per a la casa i sis per a les bordes, que presten un servei altruista a la mainada. AINA els ho agraeix bastint per a ells la borda del Bob, on puguin tenir el seu cau per dormir i per als seus afers personals. La nova casa consta de dues sales de catorze llits

cada una, una habitació per als professors, una sala de reunions, una d'audiovisuals i els seus corresponents serveis de dutxes.

1990: campament Caina. La demanda de nois i noies per al campament Tamarros supera les trenta places que AINA ofereix. Per aquest motiu es crea un nou campament, Caina, que consisteix a fer la volta a Andorra pels cims i llacs. En tres setmanes, una per estiu, es fa tota la volta. Ambdós campaments són el planter dels nous monitors d'AINA.

1991: granja i corral d'AINA. La ignorància dels infants amb dels animals porta AINA a bastir la granja, gràcies a la qual els colonistes es familiaritzen amb una vintena de classes d'aviram i oví. S'institueix el taller de granja: la mainada, per patulles, els dona menjar reciclant les deixalles de la cuina, cullen els ous, dibuixen els animals i les farines que correspon a cada un...

1992: Pasqua Jove. L'èxit del Nadal Jove encoratja els monitors a organitzar la Pasqua Jove. Del Dijous Sant al Diumenge de Pasqua conviuen a la borda de Meritxell compartint reflexió i compromís: matí i vespre aprofundeixen en els temes corresponents als dies sants: l'amistat (Dijous Sant), l'alliberament (Divendres Sant), les lectures bíbliques de la vetlla pasqual (Dissabte Sant); compromís. De la convivència surt el programa de colònies enllestit per portar a la impremta i també els equips corresponents a cada torn de colònies i als dos campaments. El millor fruit de la convivència és l'esperit d'equip que es crea entre els joves, fet que beneficia enormement la feina de l'estiu amb la mainada.

1993: Any internacional de la família. Es crea la plataforma per implicar els pares i les mares en les colònies dels fills: reunions a la sala d'actes de Santa Maria del Fener d'Andorra la Vella, un llibret informatiu, i a l'espai d'AINA es basteix la barbacoa per compartir si més no un àpat famílies, colonistes i monitors.

1994: títols de monitors. Per a AINA no n'hi ha prou amb la vocació del monitor, cal que es professionalitzi. De cinc a deu joves monitors cada curs participen a les escoles de la Verge de Blanca de Lleida o a l'Escola Mirall per diplomar-se com a educadors en el lleure.

1995: Sant Bernat. Els símbols donen identitat. A l'entrada d'AINA s'entronitza una artística escultura de Sant Bernat, patró dels excursionistes de muntanya i símbol de l'hospitalitat que AINA ha d'oferir a qui estima la muntanya, seguint les petjades de Sant Bernat de Menton.

1996: agermanament dels colonistes d'AINA i els colonistes del bisbat d'Urgell. En ocasió del 95è aniversari de la coronació de la Mare de Déu de Meritxell com a patrona d'Andorra pelegrinen al santuari nacional per compartir una eucaristia d'acció de gràcies, una gimcana per conèixer Andorra i l'àpat de germanor.

1997: taller de fotografia. Els monitors que segueixen estudis universitaris sobre els mitjans de comunicació creen un laboratori de fotografia i amplien l'equip per crear el butlletí de la casa, *mAINAda*.

1998: agermanaments. L'obertura d'AINA amb altres moviments esdevé una

necessitat cultural, pedagògica i espiritual. Es formalitza l'agermanament amb els Éclaireurs de Lorient (França), amb la UEC de l'Anoia i amb el Grup Sardanista Montserrat de Lleida. A cada entitat se li destina un taller de la casa amb el seu corresponent nom. Igualment es rehabilita el casal Sant Cerni, el segon pis de la rectoria, per acollir llurs monitors.

1999: accessibilitat d'AINA. A les portes de l'any 2000, el 18 de desembre de 1999, AINA inaugura i beneeix les rampes, l'ascensor i els serveis per acollir discapacitats, amb el compromís d'acollir-ne tres en cada torn de colònies. Finalment s'aconsegueix de ple el somni: *Cap infant sense colònies*.

2000: Gaina. Els exmonitors creen el grup Gaina per fomentar amb els seus cònjuges i fills l'esperit d'AINA i, a l'ensem, oferir llur professions: metges, mestres, educadors socials, bombers... per fer la formació dels joves monitors.

2001: titulació de directors. Se suma a les titulacions d'educadors en el lleure la de director de colònies i esplais. AINA es fa càrrec de les despeses corresponents a tres diplomes dins del món de l'educació en el temps de lleure i poder d'aquesta manera acollir els joves d'arreu que necessiten certificats de pràctiques per al títol de monitor.

2002: AINA crea Mans Unides Juvenil. L'obertura cap al Tercer Món enriqueix AINA. Es crea una estreta relació amb Mans Unides d'Andorra, col·laborant de prop en les campanyes contra la fam durant el mes de febrer. Organitza cada any un cinefòrum per sensibilitzar els joves davant la injustícia de la pobresa entre el nord i el sud. Es col·labora econòmicament perquè els joves monitors vagin a prestar un servei en algun país del Tercer Món. S'ha anat Benín, Camerun, Perú, Nicaragua, Guinea, El Salvador, Rwanda, Senegal, Afganistan i Brasil, i darrerament a Mèxic. De les estades es manté comunicació amb Senegal, Nicaragua i Guinea.

2003: Fundació i AINA. A més de formar part de la Fundació d'Esplais Mare de Déu de Núria, té un monitor dins de la junta i un dins de la seva escola de formació.

2004: el pluralisme. Davant la pluralitat que representen les quaranta nacionalitats de residents d'Andorra s'institueix a les colònies el Dia de la pluriculturalitat, per aconseguir *la unitat dins de la diversitat*.

2005: més tallers per personalitzar. El gran nombre de colonistes demana, per tal de no massificar-los, la creació de nous tallers a l'exterior del domini d'AINA. Se'n basteix un als baixos de la rectoria i un altre a allò que resta de l'església del segle XII de Sant Cerni de Canillo.

2006: trenta anys de colònies. L'aniversari s'ha celebrat amb tota mena d'actes: exposició de fotos, conferències i, allò més important, el retrobament amb els monitors de l'estiu 1976 al 1982.

TORNS	1er 3 al 15 de Juliol				2on 17 al 29 de Juliol				3er 31 de juliol al 12 d 'Agost				CAINA 16 al 22 de Juliol		TAMARROS 30 de juliol al 12 d'Agost		TOTAL
EDATS	7-11 CASA		12-14 BORDA		7-11 CASA		12-14 BORDA		7-11 CASA		12-14 BORDA		14-17		14-17		
SEXE	M	F	M	F	M	F	M	F	M	F	M	F	M	F	M	F	
CANILLO	1	3	3	2	6	13	2	1	3	1	2	3	1	1	1	2	45
LA MASSANA	5	1			2	3	2	3	5	4	4	1	1	1		1	37
ORDINO	9	4			2	2	1		7	2		2			1	1	31
ENCAMP	8		2	1	4	2	1	2	8	3	2	2		1	1		37
ANDORRA	5	6	2		2	4	3	2	10	6	4		1		1		46
ST.JULIA DE LORIA	12	7		1	5	2	2	2	6	4	3		1				45
ESCALDES	6	3	3	1	4	3	1	2	9	6	6	5		1	4		54
BISBAT D'URGELL	10	14	11	5	9	9	14	4	5	8	6					7	102
ALTRES AMB LIGAMS A ANDORRA	9	3	5	6	6	13	4	5	8	4	2	4	3	2	3	3	80
MONITORS	8	7	4	1	11	16	4	2	10	12	3	3	2	2	3	3	91
TORNS	121		47		118		57		121		52		16		36		568
TOTAL	168				175				173				16		36		568

Agermanats amb el grup Sardanista Montserrat de Lleida (100 places , del 23 de Juny al 3 de Juliol)

TOTAL ESTIU 2007: 668 NENS/ES , NOIS/ES

62930 Hospedatge,manutencions,varis **monitors**

9 13-08-07	ajudes monitors dos torns .	9.600,00	0,00	9.600,00
9 13-08-07	matrícules títols monitor .	700,00	0,00	10.300,00
9 13-08-07	3 formacions monitors .	1.500,00	0,00	11.800,00
9 13-08-07	aplec de l'esperit,tarrag .	750,00	0,00	12.550,00
9 13-08-07	pasqua jove .	500,00	0,00	13.050,00
9 13-08-07	manutenció 15 dies monito .	19.885,00	0,00	32.935,00
		32.935,00 €	0,00	32.935,00

Conclusió

AINA se n'orgulleix del camí fet. De l'equipament magnífic de què amb una pedra cada any s'ha dotat. Però AINA és conscient que AINA són els infants, els joves i el seu creixement en la vida, realitat que ha de ser font d'energia i d'imaginació per continuar el camí donant resposta a les necessitats d'Andorra.

Mossèn Ramon Rossell i Serra

Rector de la parròquia de Canillo i responsable de la casa de colònies AINA